

39- CHUYỆN TÁM VỊ TRỜI LẦN LƯỢT HỘI PHÁP

Ngày xưa Đức Phật còn tại thế, vào lúc nửa đêm, có tám vị trời lần lượt đi đến chỗ Đức Thế Tôn. Vị trời đến đầu tiên có dung mạo đoan chánh, hào quang chiếu sáng cả một dặm, có mười Thiên nữ làm quyến thuộc, đi đến chỗ Đức Phật, chí tâm đánh lễ, đứng qua một bên. Đức Phật bảo vị trời ấy:

–Người nhờ tu phước nên được thọ thân trời, tự hưởng thú vui ngũ dục, sung sướng an lạc chẳng?

Bấy giờ vị trời ấy thưa với Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn, con tuy sinh ở trên trời, nhưng tâm con luôn luôn sầu khổ. Vì sao vậy? Vì đời trước của con tu hành đối với vua, cha mẹ, sư trưởng, Sa-môn, Bà-la-môn, tuy có trung hiếu và cung kính, nhưng lúc đó lại không thường ân cần, cung kính lễ bái, nghênh đón, tiễn đưa. Do duyên nghiệp đó, nên được quả báo quá ít ỏi, không như các vị trời khác. Vì không giống họ, nên tự trách mình tu hành không được đầy đủ.

Lại có một vị trời, dung mạo, thân hình rực rỡ, cùng với quyến thuộc, hơn vị trời trước đến mười phần, đi đến chỗ Đức Phật, đầu mặt lay dưới chân Đức Phật, xong đứng qua một bên. Đức Phật bảo vị trời:

–Người sinh ở trên trời, được sung sướng an lạc chẳng?

Vị trời ấy bạch với Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn, tuy con sinh ở trên trời, nhưng cũng thường bị ưu khổ. Vì sao vậy? Vì đời trước của con, lúc tu hành tuy đối với vua, cha mẹ, sư trưởng, Sa-môn, Bà-la-môn, có tâm trung hiếu, cung kính lễ bái, nhưng lại không hay cúng thí sàng tọa, cũng không hay trải tọa cụ êm ấm mời ngồi. Do nghiệp duyên đó, nên nay được quả báo, không giống các vị trời khác. Vì không giống các vị trời khác, nên cứ tự trách mình lúc tu nhân không được đầy đủ.

Lại có một vị trời, dung mạo sáng rạng, cùng với quyến thuộc, hơn vị trời trước gần mười phần, đi đến chỗ Đức Phật, đầu mặt lay dưới chân Đức Phật, xong đứng qua một bên.

Đức Phật hỏi vị trời ấy:

–Người thọ thân trời được vui vẻ, an lạc chẳng?

Vị trời bạch Đức Phật:

–Con tuy được sinh ở cung trời, nhưng thường ôm lòng sầu não. Vì sao vậy? Vì thân đời trước của con tuy có làm việc tốt đối với vua, cha mẹ, sư trưởng, Sa-môn, Bà-la-môn, có tâm trung hiếu, cung kính lễ bái có cúng dường giường nằm nhưng đối với những vị ấy, lại không rộng bày các món ăn, đồ uống, thượng vị để cúng dường. Do nhân duyên đó, nên nay được quả báo không bằng các vị trời khác. Vì không bằng những vị ấy, nên trong lòng hối hận, trách mình lúc tu nhân không được đầy đủ cho nên ưu não.

Lại có một vị trời, dung mạo sáng ngời cùng với quyến thuộc, hơn vị trời trước gấp mười phần, đi đến chỗ Đức Phật, đầu mặt lay dưới chân Đức Phật rồi đứng qua một bên.

Đức Phật hỏi vị trời ấy:

–Người thọ thân trời được vui vẻ, an lạc chẳng?

Vị trời bạch Đức Phật:

–Tuy con sinh ở trên trời, nhưng trong tâm thường sầu não. Vì sao vậy? Vì ở thời quá khứ, con tuy đối với vua, cha mẹ, sư trưởng, Sa-môn, Bà-la-môn, có tâm trung

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

hiếu, cung kính lễ bái, cũng có cúng dường cho những vị ấy tọa cụ và đồ ăn uống, nhưng con không chịu nghe pháp. Do nhân duyên đó nay được quả báo không bằng các vị trời khác. Vì không bằng các vị trời khác nên thường tự nghiêm khắc trách mình lúc tu nhân không được đầy đủ, cho nên mới ưu não.

Lại có một vị trời, thân sắc rạng ngời, cùng với quyến thuộc, mười phần hơn vị trời trước, đến chỗ Đức Phật đầu mặt lạy sát chân Ngài, rồi đứng qua một bên.

Đức Phật hỏi vị trời ấy:

–Người thọ thân trời được vui thích, an lạc chăng?

Vị trời bạch Đức Phật:

–Con tuy sinh ở trời, nhưng tâm thường sầu não. Vì sao vậy? Vì đời trước của con, tuy đối với vua, cha mẹ, sư trưởng, Sa-môn, Bà-la-môn hay có lòng trung hiếu, cung kính lễ bái, trải tòa mời ngồi, cúng đồ ăn uống, tuy có nghe pháp, nhưng không hiểu nghĩa. Vì không hiểu nghĩa, nên nay được quả báo không bằng các trời khác. Vì không bằng các trời khác, nên tâm thường hối hận, trách mình lúc tu nhân không được đầy đủ, cho nên sầu não.

Lại có một vị trời, thân sắc chói sáng, cùng với quyến thuộc, mười phần hơn vị trời trước, đến chỗ Đức Phật, đầu mặt lạy dưới chân Ngài, rồi đứng qua một bên.

Đức Phật hỏi vị trời ấy:

–Người thọ thân trời được vui thích, an lạc chứ?

Vị trời bạch Đức Phật:

–Con tuy sinh ở trên trời, nhưng tâm thường sầu não. Vì sao vậy? Vì đời trước của con lúc tu hành, tuy đối với vua, cha mẹ, sư trưởng, Sa-môn, Bà-la-môn, có lòng trung hiếu, cung kính, lễ bái trải tọa cụ, cúng đồ ẩm thực, mặc dù có nghe pháp, có hiểu nghĩa, nhưng không đủ khả năng như lời dạy mà tu hành. Do nghiệp duyên ấy, nên nay được quả báo không bằng các trời khác. Vì không bằng các trời khác, nên hết sức hối hận, trách cứ mình lúc tu nhân không được đầy đủ, cho nên sầu não.

Lại có một vị trời dung mạo sáng rạng, cùng với quyến thuộc, mười phần hơn vị trời trước, đi đến chỗ Đức Phật, đầu mặt lạy dưới chân Ngài, rồi đứng qua một bên:

Đức Phật hỏi vị trời ấy:

–Người thọ thân trời, được vui thích an lạc chăng?

Vị trời bạch Đức Phật:

–Ngày hôm nay con được sinh ở cung trời, tự vui sướng với ngũ dục, hễ cần vật gì thì nghĩ đến liền có, hết sức khoái lạc, không có các khổ não. Vì sao vậy? Vì đời trước của con, lúc tu nhân, đối với vua, cha mẹ, sư trưởng, Sa-môn, Bà-la-môn, có lòng trung hiếu, cung kính lễ bái, trải tọa cụ, mời ẩm thực, nghe pháp có thể hiểu được ý nghĩa, như lời dạy mà tu hành. Do nhân duyên ấy, thọ quả báo của trời, thân hình đoan chánh, hào quang đẹp đẽ khác thường, quyến thuộc đông đúc, hơn các trời khác. Nhờ tu hạnh này nên được quả báo đầy đủ, nhờ đầy đủ nên được quả báo tối thắng. Nhờ được quả báo tối thắng cho nên tất cả các vị trời không ai bì kịp, vì không ai bì kịp cho nên tâm con hết sức an lạc.

